

Ik draai de hoge oprijlaan op en neem het grote huis even in ogen-schouw. Ik begin er zelfs reeds mee voor ik de sleutel in het contact om-keer en de motor afspringt. Zo heeft het al terstond mijn focus. Het was ooit gebroken wit, maar mettertijd is het een beetje grijsig geworden, ondanks de kleine opknabbeurten, merk ik als allereerste op. Het daad-werkelijke aanzicht ervan verbaast me echter ook enigszins, nu ik het wat langer sta te aanschouwen. Vooral omdat het me doet vaststellen dat Becca's ouders nog wonen in deze kast, nu hun kinderen allebei volwas-sen en de facto het huis uit zijn. Want momenteel moet het toch redelijk leeg aanvoelen.

Ofwel, steekt de overpeinzing ineens de kop op, blijven ze er in de over-weging dat er mogelijk snel kleinkinderen zullen komen, waardoor de lege kamers vlug weer opgevuld zullen worden. Die contemplatie doet me evenwel meteen wat slikken om de krop die zich daarbij heeft ge-vormd weg proberen te duwen. Hell!

Ik probeer dus maar onmiddellijk aan iets anders te denken. De eigenlij-ke reden waarom ik nu naar die witte kubussen sta te staren, komt bijge-volg reeds aanzetten: Becca! Al sinds kindsbeen is ze mijn bestie. Daaraan denkend doet dat woord me zelfs even grijnzen; alsof we nog in de brug-klas zitten. Wanneer ik naar mezelf in de spiegel kijk, een finale check voor ik uitstap, zie ik namelijk al lang geen meisje meer. Laat staan dus dat ik nog twee staartjes heb, zoals toen we elkaar leerden kennen.

Met de jaren is er echter niet alleen een fysieke afstand gekomen. We hebben immers niet langer in deze contreien ons domicilie. Per slot van rekening zijn we beiden uitgezwermd naar een andere uithoek van het land. Daardoor is er evenwel ook een spreekwoordelijke lengte; ietwat toch. Terwijl we ooit zo close waren! Niet dat we elkaar totaal niet meer horen, maar het is toch steeds vaker slechts om de paar weken.

Even doet ook die bedenking de blokkade in mijn keel terug aanzwellen. Vroeger vertelden we elkaar immers alles. Zonder filter flaptten we het er gewoonweg uit, zelfs als we het nog maar dachten. Nu heb ik echter steeds vaker het gevoel dat wat we elkaar zeggen wordt gezeefd, of met een vergrootglas wordt ontleed wanneer, of beter: als we elkaar horen. Langzaamaan is dat er kennelijk in geslopen, allebei zo druk met werk en met het uitbouwen van iets als sociaal netwerk. En ook al vinden we dat beiden jammer, mogelijk is het niet meer dan normaal op dit punt in ons leven.

Dit doet me wel wat foeteren op mezelf, omdat ik besef dat ik misschien toch wat meer moeite zou moeten doen op dit vlak. Ze is en blijft name-lijk wel mijn bestie, ondanks de jeugdige bijklank die dat woord heeft. Niets zou dat per slot van rekening ooit kunnen veranderen, zelfs niet mijn nieuwe, en toch ook wel redelijk close zijnde vriendengroep.

Ik blijf er evenwel toch nog een ogenblik in hangen en staar wat verder

naar de blokken. Bijna automatisch gaan mijn kronkels daarop echter terug naar dat andere, dat net al in me opdoemde. Oh crap! Want het blijkt nog steeds sterker dan ikzelf te zijn. Fock hé! Ik begin er terstond ook wat meer van te slikken, bijna instinctief.

Omdat ze mijn beste vriendin is, weet ik immers dat er op dit moment niemand bijzonder in haar leven is en dat de kans op kleinkinderen via haar dus miniem is. Hoewel je die optie natuurlijk niet helemaal kan uitsluiten, probeer ik mezelf nog te redden uit de neerwaartse spiraal die mijn gedachtegang al is beginnen te maken. Het is evenwel reeds te laat om me nog aan die reddingsboei vast te klampen. Shit! De beschouwing dat het dan eerder via de andere zijde zal zijn dat er misschien gauw nakomelingen zullen zijn, grijpt me namelijk onverlet al naar de keel. Fock! Bij wijze van uitsluitel betekent dat per slot van rekening dat het dan via haar broer is: via Nate.

Tenzij ze tot adoptie zijn overgegaan, maak ik alsnog gauw de kanttekening. Het is een ijdele strohalm, ik weet het, maar ik maak er naadloos toch maar de mentale check bij of Becca daar misschien ooit iets over vermeldde. Eh... Nope! Ik wil ergens al met mijn ogen rollen om mezelf, maar ik gun me echter toch deze uitschuiver. Ooit was hij immers mijn Nate.

Hoewel hij dat ondertussen toch reeds bijna een half decennium niet meer is, counter ik dat alsnog wat. Al was het daarbij niet zomaar iets, wij twee, dat was niet zomaar een of andere *fling*. Gedurende een ganse periode had ik namelijk werkelijk gemeend dat wij twee *the real deal* waren. Dat wij dus voor elkaar bestemd waren en echt samen zouden eindigen, gezien de watertjes die we reeds samen hadden doorzwommen. Of iets dergelijks van een zeemzoetsappige zooi. Fock, Thompson!

Ik probeer daar echter niet te lang bij stil te staan, zodra het me daagt wat ik eigenlijk aan het doen ben. Ik hoop dat het me enige uitkomst bieden zal van de beklemming die de beschouwing onmiddellijk bij me oproept. Hell! Want het is in feite ontzettend dat zelfs de contemplatie aan hem, me nog steeds zodanig intern in lichterlaaie kan zetten. Zelfs na heel onze historie. Oude liefde roest evenwel niet, zo stelt het spreekwoord toch, en wellicht zeker je eerste grote liefde niet.

Desalniettemin foeter ik, vooral binnensmonds, toch nog wat op mezelf, omdat ik weer net een bakvis lijk, emotioneel dan toch. Ik bekijk mezelf nogmaals vluchtig en dan vooral om me daarvan te vergewissen, aangezien mijn inwendige strubbelingen het tegendeel suggereren. Gadver, Thompson!

De mogelijkheid dat Nate een vriendin heeft, of eerder de grote waarschijnlijkheid, overmeestert me echter alsnog bijna. Holy! Hell! Al is het per slot van rekening ook niet iets om gewoon naast je neer te leggen, alsof het een van mijn *case files* is. Zelfs dát gaat me soms maar moeilijk

af. Hoewel dat misschien wel meer te maken heeft met het soort zaken dat ik de laatste tijd onder mijn neus krijg. De bedenking daaraan blijkt evenwel ook reeds onvoldoende te zijn om het compleet van me af te zetten.

Het feit is immers dat ik het niet weet. Ik schat de kans ertoe echter wel reëel in. Zeker als hij nog net zo'n hunk is als indertijd. Oh miljaar hé! Ik moet, wederom vanavond, diep slikken van het beeld van hem van nagenoeg tien jaar geleden. Want toen al zette hij bijna iedere meid in lichterlaaie. Hetgeen vandaag de dag wellicht niet anders zal zijn.

Ik bedwing mezelf evenwel alsnog te vervallen in mijn gewoontelijke overpeinzingen daarover, waarbij ik hem zie met hoogstwaarschijnlijk een of ander model, aangezien dat meestal zijn type was. Fock! Op mij na toch. Het wereldwonder dat daarbij was geschied, had ik echter nog steeds niet tot in de diepte kunnen analyseren. Hetgeen me niettemin wel enig uitsluitsel zou hebben gegeven van hoe het ooit zo ver was gekomen dat hij mij had zien staan. En dan vooral of ik dat dan mogelijk terug zou kunnen bewerkstelligen. Holy shit, Thompson!

Ik weerhoud mezelf nog maar net op tijd, nu ik er opnieuw bij stilsta, voor ik toch nog te diep in ga op die beschouwingen. Al doe ik het vooral omwille van de zwartgallige gedachten die er gewoonlijk mee gepaard gaan. Ik blijf het mezelf enerzijds evenwel steeds maar weer afvragen, hoewel ik het anderzijds ook niet wil weten; niet echt. Want die wetenschap zou me wellicht te zeer kwellen. Nog steeds. Fock hé!

Becca en ik hebben het daarom niet over hem wanneer we praten, of eerder: als. Het is zelfs zo'n beetje onze ongeschreven regel geworden, ondanks het feit dat ik diep vanbinnen, als ik helemaal eerlijk ben, eigenlijk alles wil weten over heel zijn reilen en zeilen. Ik weersta, ondanks de tweestrijd, echter iedere keer de aandrang om ernaar te vragen. Waardoor het mettertijd wel steeds makkelijker is geworden om te pretenderen dat hij niet eens bestaat en het gebeurde zich natuurlijk ook nooit heeft voorgedaan. Al hangt de schaduw van zijn bestaan telkenmaal toch nog een beetje als een domper boven onze gesprekken. We hadden evenwel gezworen dat het nooit tussen ons, Becca en mij, in zou komen: die hele geschiedenis van mij en hem. Hoewel het af en toe wel maar een haar heeft gescheeld, waardoor we het nu waarschijnlijk helemaal vermijden. Iedere keer vrees ik echter toch nog een beetje dat Becca er alsnog over beginnen zal. Of om de keer erna er weer volop op te hopen. Want eigenlijk ben ik diep vanbinnen steeds de illusie blijven koesteren dat we toch onze weg naar elkander terug zouden vinden. Waarom waren we er anders in geslaagd heel die lijdensweg door te spartelen, om dan net tegen dat de finishlijn in zicht kwam, te struikelen en op te geven? Daar moest toch een reden voor bestaan, had ik aanvankelijk aangenomen.